

П. Логиновъ, който имаше щастливата идея веднага да телеграфира до Радомиръ тамошната военна музика незабавно да търгне за София. Тя дойде. Нъ каква музика! Всичко гърмогласни тромпети, бомбардони, барабани, тъпани и къмъ всичко това още здрави български дробове, а пакъ помѣщение малко. За щастие зиговетъ на бюфета излѣзоха по-здрави отъ зиговетъ на градъ Перихонъ. Нъ то бѣха дребни работи. Главното бѣше неописуемия вѣсторгъ, съ какъвто и това забавление бѣше прието отъ обществото. Навалица бѣше такава, че мнозина отъ гоститѣ бѣха принудени да се върнатъ.

На 2-й Февруарий пъкъ концертъ и театръ. Боже мой — „театръ.“ То бѣше сигурно първо нѣщо като българско театрално прѣдставление въ столицата на българското княжество: една сцена съ пѣние (!) изъ трагедия Яничаръ. ¹⁾ Да увѣковѣчимъ тукъ имената на г-да актьоритѣ: Македонцитѣ Ганчо, Панчо и Гошо бѣхъ прѣдставени отъ г-да Богданъ Прошекъ, Хр. П. Константиновъ, Б. Шимачекъ. Първи хайдутинъ: Хазафи, Синанъ: Карановъ, Селимъ: Земанъ, Салихъ, Ханджия: Гавра Иовановичъ. То бѣха фигури. Истински хайдутини, дърпнати отъ нѣкоя балканска уся и прѣнесени на миниатюрната, до нѣмай кадѣ оригинална, искахъ да кажа: примитивна сцена въ бюфета въ Александровската градина. Нъ кой му гледаше тогава. Публиката, снисходителна и благодарна, пукаше се отъ смѣхъ при тази „трагедия“ (въ сжщность прѣдставеното бѣше една непостижна трагикомедия) и виканье ура! и бурни одушевлени ржкоплѣскания нѣмаха край. . .

Подиръ нѣколко дни, на 19-й Февруарий, по случая на Санъ-Стефанския договоръ, пакъ една голѣма блѣскава манифестация отъ Бесѣдата прѣдъ руското консулство. Ахъ, какво чисто, неизказуемо въодушевление пълнѣше гърдитѣ ни тогава. Славянския небосклонъ бѣше още чистъ, лазуренъ, безъ най малкия мракъ. Освобождението бѣше единъ грамаденъ, епохаленъ триумфъ не само на общото хуманно цивилизаторско дѣло, нъ сжщеврѣменно и триумфъ и една огромна стѣпка напредъ на славянската идея. Това го съзнавахъ освободители и освободени, съзнавахме и, може би, още по дълбоко и по-искренно чувствавахме го и ние западнитѣ Славяни, които въ извършения безпримѣренъ исторически фактъ видѣхме първъ ясенъ

¹⁾ Отъ Ф. Глогичъ. Прѣвелъ Хр. П. Константиновъ.